

Lesninger 4. søndag i det alminnelige kirkeår (år C)

1. lesning Jer 1,4–5.17–19

Til profet for folkene satte jeg deg

I Josjias dager kom Herrens ord til meg, og det lød så: «Før jeg formet deg i mors liv, kjente jeg deg, og før du ble født, helliget jeg deg; til profet for folkene satte jeg deg.

Du skal spenne beltet om livet og stå frem og tale til dem alt det jeg befaler deg. Du skal ikke være redd for dem, ellers vil jeg gjøre deg redd for dem.

Se, jeg gjør deg i dag til en fast borg, til en jernstøtte og en bronsemur mot hele landet, mot konger og stormenn i Juda, mot prestene og folket i landet.

De skal stride imot deg, men ikke vinne; for jeg vil være med deg og berge deg,» lyder ordet fra Herren.

Responsoriesalme Sal 71 (70),1–2. 3–4a. 5–6ab. 15ab og 17

Omkved: Min munn skal forkynne din frelse.

Til deg, Herre, tar jeg min tilflukt,
aldri i evighet skal jeg stå til skamme.
Forsvar meg i din rettferd og fri meg ut;
vend øret til min bønn og frels meg.

Vær meg en bolig, en borg til frelse,
for du er min festning og min tilflukt.
Fri meg Gud, fra den gudløses hånd,
fra den som øver urett og vold.

For du, Herre, er mitt håp,
min støtte fra ungdommen av.
Fra mitt livs første stund
har jeg satt min lit til deg.
Du valgte meg før jeg så dagens lys.

Min munn skal forkynne din pris,
hele dagen din frelse.
Gud, du har lært meg fra mine unge år,
om dine underverk har jeg sunget til denne dag.

2. lesning 1 Kor 12,30b–13,13 (kortere form: 13,4–13)

Tro, håp og kjærlighet blir stående, men størst blant dem er kjærligheten

Brødre, [streb etter de høyeste nådegavene. Men jeg vil vise dere en vei som overgår alle andre.

Om jeg taler alle menneskelige språk, ja, i englenes egen tunge, men ikke har kjærlighet, da er jeg bare rungende malm og klingende cymbaler. Om jeg har profetiske gaver, om jeg kjenner alle mysterier og eier all innsikt, om jeg har en tro så full og hel at jeg kan flytte fjell, men er uten kjærlighet, da er jeg intet. Og om jeg deler ut alt jeg eier, om jeg gir mitt legeme til bålet, men ikke har kjærlighet, da er det meg ennå til ingen nytte.]

Kjærligheten er langmodig, den er velvillig, den kjenner ikke misunnelse; kjærligheten skryter ikke og brauter ikke; den går ikke usømmelig frem, søker ikke å fremme sitt eget; den blir ikke heftig og bitter, og gjemmer ikke på andres ondskap; den gleder seg aldri over urett, men gleder seg ved sannheten. Alt kan kjærligheten bære, og dens tro, dens håp og dens tålmod kjenner ingen grense.

Kjærligheten skal aldri forgå. Det være seg profetgaver – de skal falle bort; det være seg tungetale – den skal opphøre; det være seg erkjennelse – den skal svinne. For glimtvis erkjenner vi nå, og glimt er våre profetiske syn; men når fullbyrdelsen kommer, skal det som er glimt og brokker svinne bort. Da jeg var barn, var min tale, mine tanker og mine ønsker et barns; men da jeg vokste til, la jeg det barnslige av. For ennå ser vi som i et speil, et gjenskinn, men da skal vi se ansikt til ansikt. Nå erkjenner jeg glimtvis, men da skal jeg erkjenne fullt ut, på samme måte som jeg selv er kjent.

Og som det nå er, blir de stående, disse tre: tro, håp og kjærlighet. Men størst blant dem er kjærligheten.

Halleluja Luk 4,18

Halleluja.

Herren har sendt meg med gledesbud til de fattige, for å forkynne frihet for de fangne.

Halleluja.

Evangelium Luk 4,21–30

Jesus ble likesom Elija og Elisja ikke bare sendt til jødene

På den tid begynte Jesus sin tale i synagogen med å si: «I dag er det skriftordet dere hørte, gått i oppfyllelse.» Alle gav ham sitt bifall; de lyttet til de løfterike ord som lød fra hans munn, og undrende sa de: «Men dette er jo Josefs sønn?»

Da sa Jesus til dem: «Dere ønsker nok å bruke på meg dette ordtaket: 'Lege, leg deg selv,' og si: 'Det vi har hørt du har gjort i Kafarnaum, gjør det også her i din hjemby'!» Og han la til:

«Det er sant nok, at ingen profet blir godt mottatt på sitt hjemsted. Ja, for sannelig, det var mange enker i Israel i Elijas dager, den gang da himmelen var lukket i tre år og seks måneder, og det var stor hungersnød i hele landet. Likevel var det ikke til noen av dem Elija ble sendt, men til en enke i Sarepta i Sidons land. Og det var mange spedalske i Israel i profeten Elisjas dager, men ingen av dem ble rensset, bare syreren Na'aman.»

Da ble de rasende, alle som var i synagogen og hørte dette. De reiste seg og drev ham ut av byen, ut på en skrent av det fjellet byen deres lå på, for å styrte ham utfor. Men han gikk midt gjennom skaren og drog bort.